

La indústria dels serveis financers a Escòcia és més del doble de gran que la de la resta del Regne Unit quan es compara amb el producte interior brut. Però on l'unionisme assenyala un risc inassumible alguns analistes veuen una oportunitat.

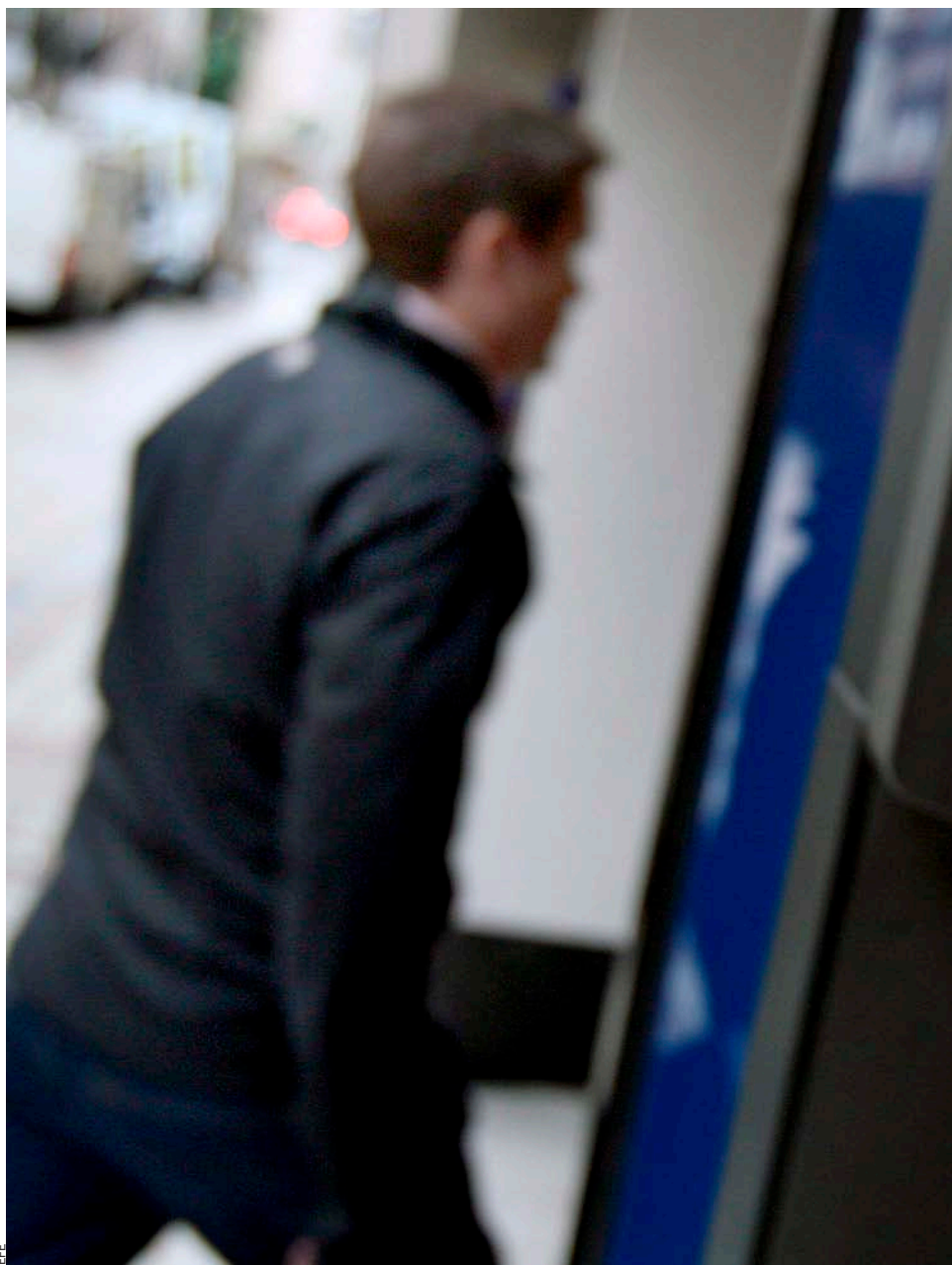
Dues entitats, les grans columnes de l'Olimp bancari d'Escòcia, jauen avui intervingudes pel Tresor britànic amb un cost pròxim als 70.000 milions de lliures esterlines per tal de salvar-les de l'ensulsiada sota la crisi del crèdit de 2008. Ni el Royal Bank of Scotland (RBS) ha estat capaç de tornar un cèntim dels 45.000 milions que va rebre del Govern del Regne Unit, ni Lloyds Bank ha minvat significativament la participació pública, encara del 40% –sense oblidar els prop de 275.000 milions en garanties ofertes per l'Estat a ambdós bancs. La factura d'ajudes i injeccions de capital signades per Londres sembla contradir George Mathewson, ex-director executiu d'RBS, que ha denunciat les polítiques “anglocèntriques” del parlament de Westminster per la “manca de desenvolupament i expansió” de la City financera escocesa.

En honor a la veritat, RBS va pagar recentment 1.500 milions de lliures al Govern central per tal que aquest renunciés al seu dret de cobrar dividends abans que cap altre inversor privat. Però la imatge general del sector dels serveis financers a Escòcia resulta inalterada: és la d'una indústria de dimensions pantagruèliques, amb el 89% dels clients inversors localitzats a la resta del Regne Unit, el 33% dels comptes d'estalvi en bancs forans, el 70% d'assegurances de vida i pensions de proveïdors exteriors, i uns actius d'1,9 trilions de lliures o 12,54 vegades el producte interior brut de país (a Islàndia, la ràtio era de 8,8 vegades quan va fer fallida en 2007).

Tan sols durant els darrers dos anys, la City d'Escòcia ha perdut 12.000 llocs de treball –dades de 2013. La seua producció continua afeblida, un 13% per sota de les xifres assolides en el segon trimestre de 2008 o prèviament a l'esclat de la bombolla financera.

“Contràriament a l'argumentari general, crec que la independència es-

Heu sentit parlar del nou centre financer escocès?

cocesa no sols no provocaria el caos financer, ni la pèrdua de milers de treballs més en la indústria, sinó que podria transformar-se en un punt d'inflexió en què el sector del país esdevingués un autèntic centre d'activitat i d'atracció d'interès global. Si el Govern d'Escòcia pren les decisions adients. És a dir, si s'aprova una reducció de la pressió fiscal sobre les corporacions, i es posa en marxa una legislació favorable als mercats financers com és el cas de Londres o Dublín”, diu Javier Flores, cap del departament d'estudis i anàlisis a Asinver, l'associació europea

d'inversors professionals. Fins i tot a la City financera de Londres hi ha experts l'opinió dels quals coincideix amb Flores.

Sortir de sota l'ombra de Londres. Chris Beauchamp, analista de mercats per IG a Londres, afegeix la seua veu als que contempen la possibilitat que Escòcia construesca la seua pròpia indústria financera amb noves –i més fluides– relacions amb la resta d'Estats de la Unió Europea, una vegada que s'allibere de l'euroescepticisme legalista britànic. “És certament

factible, amb la base que el país ja té de serveis financers. A més a més, les grans entitats amb les oficines centrals a Escòcia constituïrien una columna vertebral ideal perquè el nou Estat naixent encare aquesta mena de reptes”, explica Beauchamp.

De fet, algunes parcel·les del sector ja han començat a mostrar senyals de revitalització, com la gestió de fons d'inversió. Des de 2009, l'ocupació hi ha crescut quasi un punt percentual fins als 3.600 llocs de treball, i el volum de capital supera els 750.000 milions de lliures.

“La tradició i la cultura hi són. Pensem que l'Scottish Widow Fund va ser pionera fa tres segles en la creació d'assegurances de vida”, remarca Flores. “Escòcia té el coneixement, la formació de personal que pertoca, teixit educatiu propi, la llengua clau de l'activitat dels mercats del capital, i costos inferiors a Nova York, Londres, Hong Kong, Singapur, Luxemburg o Suïssa. I la seua marca és reconeguda positivament arreu a nivell internacional.”

Observadors especialitzats com Tom Powdril, activista de les finances socials, asseguren que el creixement de la indústria dels serveis financers a Escòcia no ha de significar necessàriament una dependència més gran de la City escocesa. “La independència obligarà l'economia del país a diversificar-se, i el sector financer, tot i que guanye volum, pot acabar perdent pes”, diu Powdril. La City escocesa mateixa, en efecte, ha evitat la concentració física de l'anomenada Square Mile de Londres, i s'estén des d'Edimburg a Perth, passant per Glasgow, Dundee, Stirling i Aberdeen.

No tan ràpid. Un informe presentat al maig al Parlament britànic sobre les conseqüències d'una eventual victòria independentista pel sector financer escocès, però, ja advertia que la pèrdua del paraigua britànic comporta costos més grans per al crèdit, per exemple. Els redactors del document indicaven que Santander UK, malgrat la seua pertinença exclusiva al mercat del Regne Unit i la seua separació de la societat matriu espanyola, encara pateix els nivells de rendiment més cars del sistema bancari britànic per no ser prou *british* a ulls dels inversors.

A la inversa, el comportament dels bons de l'Estat del Regne Unit a 10

anys en comparació dels d'Alemanya, i de la lliura contra el dòlar nord-americà, aquesta setmana passada ha demostrat que tothom pot pendre-hi mal.

Quan l'avantatge de l'unionisme davant el referèndum s'ha escurçat a menys de sis punts, la protecció contra impagament de deute britànic s'ha disparat –comentaristes de borsa creuen que podria arribar a costar 200.000 euros més la compra de *credit default swap* (un producte financer usat per compensar pèrdues si un Estat fa fallida dels seus bons) per bons britànics que per bons alemanys. Al mateix temps, el valor de la lliura en dòlars ha baixat un 0.6% de colp.

“Només podria haver-hi problemes reals si les negociacions [en cas que guanye l'opció de la independència] esdevenen llargues i complicades. En aquest cas fins i tot podria succeir que algunes firmes i entitats es traslladassen a Londres”, diu Beauchamp. Com Flores, opina que la volatilitat a curt termini no és rellevant. “L'estabilitat de l'economia general escocesa, que es convertiria en la vuitena més important del conjunt de països membres de l'Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic, vindria de la mà de l'aportació de la indústria petrolera”, diu l'expert d'Asinver.

Els analistes Flores i Beauchamp veuen pocs riscos en la independència

A ulls de l'unionisme oficial, el futur per separat és ominós. Les estructures d'Estat del Regne Unit retiraran institucions públiques com el UK Green Investment Bank per inversions en el sector d'energies renovables, la City financera escocesa perdrà poder, i el Govern independent es veurà abocat a obrir les portes a les pràctiques més tèrboles dels mercats –secretisme bancari, fiscalitat mínima per fons voltors i d'alt risc– per sobreviure. Si el 18 de setembre Escòcia vota No, mai no sabrem qui tenia la raó.

Victorià Jiménez

Paisatges escocesos del Sí i el No

Si viatges per Escòcia, podries pensar que el resultat del referèndum sobre la independència de setembre té una conclusió inevitable. Els signes de “Sí” són pertot arreu. Però les enquestes expliquen una història diferent i n'hi ha molts que viuen amb recel el bombo publicitari.

Liam Stevenson no ha estat mai la mena de persona a qui apassiona la política. Condueix camions cisterna a Escòcia, i solia passar la major part del temps lliure amb la seva dona Helen i la seva filla Melissa en una caseta a Cumbernauld, al nord-est

de Glasgow. De tant en tant, quedava amb els seus amics per prendre algunes pintes.

Però ara fa un parell de mesos va experimentar una transformació no gaire diferent de la del personatge de Franz Kafka, Gregor Samsa, que es va con-